

Zanimive vesti iz življenja naših rojakov po širni Ameriki

Slovenska ženska zveza, oziroma nje glavni odbor, se imel te dni sejo, pri kateri se je sklenilo, da se da na splošno glasovanje, da s k imenu organizacije doda ime "katoliška."

Na novo so preslikali slovensko cerkev v New Yorku na 8. cesti, znotraj in zunaj. Delo je izvršil slovenski slikar Mr. Sršen.

V Girardu, Ohio, sta se poročila Marko Matekovič in Frances Prevec, oba rojena v Ameriki.

V Pueblo, Colo., se je ustrelil John Starčević, star 35 let, član S. N. P. Jednote. Zadnje čase se je nahajal v državni umobolnici v Wyomingu.

Kljub slabim časom, ki prevladujejo po Ameriki, pa bere mo v vsem slovenskem časopisu o piknikih in zabavah. Približno se vrši do 200 piknikov vsako nedeljo v raznih slovenskih naselbinah po Ameriki, kar je pač znamenje, da naš narod, kljub vsem težavam in bridkostim, rad zahaja v naravo in v veselo družbo, da si vsaj začasno potolaži trpljenje, ki ga muči.

Glavni odbor S. N. P. Jednote je razpisal izvanredni assessment v odškodninski sklad, kjer se nahaja primanjkljaj v svoti \$4,836.19. Ker se mora sklad sam vzdrževati, je bilo potrebno razpisati izvanredni assessment, ki znaša za mesec september 25c na člana.

Poroča se, da se vrne v Ameriko Rev. Hugo Bren, dobro poznan med ameriškimi Slovenci. V Ljubljani je bil doslej urednik časopisa "Cvetje" in je poučeval na bogoslovnici.

Družba sv. Družine, ki ima svoj glavni stan v Jolietu, Ill., izkazuje v svojem polletnem računu čistega premoženja \$58,206.19.

V Powhatan Point, Ohio, je umrl naš rojak John Petek, doma iz vasi Jelove, fara Boštanj, na Dolenjskem. Star je bil 55 let. Zapušča ženo, sina in hčer.

V Kenoshi, Wis., si je rojak Frank Černič prihranil s trdim delom lepo svoto denarja in je bil namenjen na obisk v staro domovino. Pa se je oglasil pri njem neki rojak, ki je Černiča nasleparil, češ, da prihaja iz Californije, kjer živi njegov oče, ki se nahaja v Ameriki že nad 40 let, da je silno bogat, in da je njega poslal v Kenosho. Lopov je pripovedoval, da ima \$50,000, katere da mora razdeliti med reveže v Kenoshi. S Černičem sta se dogovorila, da bosta razdelila denar, toda ne prej, je dejal slepar, dokler mu Černič ne da garancije. Černič bi moral dati sleparju \$3,500 za garancijo. Černič je šel na banko, kjer je dobil \$3,500 svojega denarja, kar je prinesel sleparju, ki mu je v zameno izročil železno boxo, v kateri je bilo baje \$30,000. Nesel je škatlo domov, in ko jo je po velikem trudu odprl, je dobil v njej štiri dolarje in dosti papirja. Seveda je letel na policijo, toda lopov se je že zdavnej umaknil. Rokaj Černič je trdo delal za svoj denar mnogo let, in se danes bridko kesa radi svoje lahkornosti. Preko noči je postal berač.

Praznovanje
Direktorij Slov. Del. Doma na Waterloo Rd. nam poroča, da priredi dne 31. avgusta in 1. sept. praznovanje delavskega praznika. Dneva se bosta vporabila za prireditve koncerta, h kateremu so bila povabljeni vsa kulturna društva k sodelovanju. Tudi posamezni solisti bodo nastopili, torej bo vsakomur mogoče, da se jih udeleži. Tozadnevno se bo še poročalo v kratkem in objavilo koncertni program za oba dneva.

Dr. Pergler na obisku
V Cleveland je dospel na obisk dr. Charles Pergler, odlični Čeh, ki je bil svoje dni prvi češki poslanik v Ameriki. Tekom svetovne vojne je dr. Pergler organiziral Čeha po vsej Ameriki, da so začeli z gibanjem za svobodno republiko.

Vreme
Danes so volitve. Volite moko, ker že en mesec nismo imeli pravega dežja.

Naš umetnik g. Jakac ima sijajen uspeh v glav nem mestu Amerike

Poroča se: Časopis "Washington Herald," eden najbolj uglednih časopisov glavnega mesta Amerike, je priobčil daljši članek izpod peresa znanega kritika Stanley Olmsteda, ki piše jako simpatično o mladem slovenskem umetniku, g. Božidar Jakacu, ki se nahaja že nad dva meseca v Washingtonu, kjer je naslikal portrete raznih kongresmanov. S člankom je priobčena tudi Jakčeva slika ter dva posnetka portretov kongresmanov. Kritik podaja poleg ocene tudi kratek življenjepis g. Jakca, omenja njegovo šolanje v Pragi in Parizu. Po delih prištevava g. Jakca med tisto skupino umetnikov, ki ne sledijo strogemu modernizmu ter slikajo to, kar vidijo pred seboj, ne pa tistega, kar se jim rodi v domišljiji. Tudi med umetnike starih šol ga ne prištevava, pač pa pravi, da Jakac jemlje nekako srednjo pot. O kakovosti slikanja se izraža zelo pohvalno, da nekaj njegovih del bi celo primerjal ameriškemu Whistlerju. Mlademu slovenskemu umetniku čestitamo in mu želimo še več uspeha v ameriški prestolici.

Ali bo Ohio odobrila prohibicijo ali jo bo zavrgla?

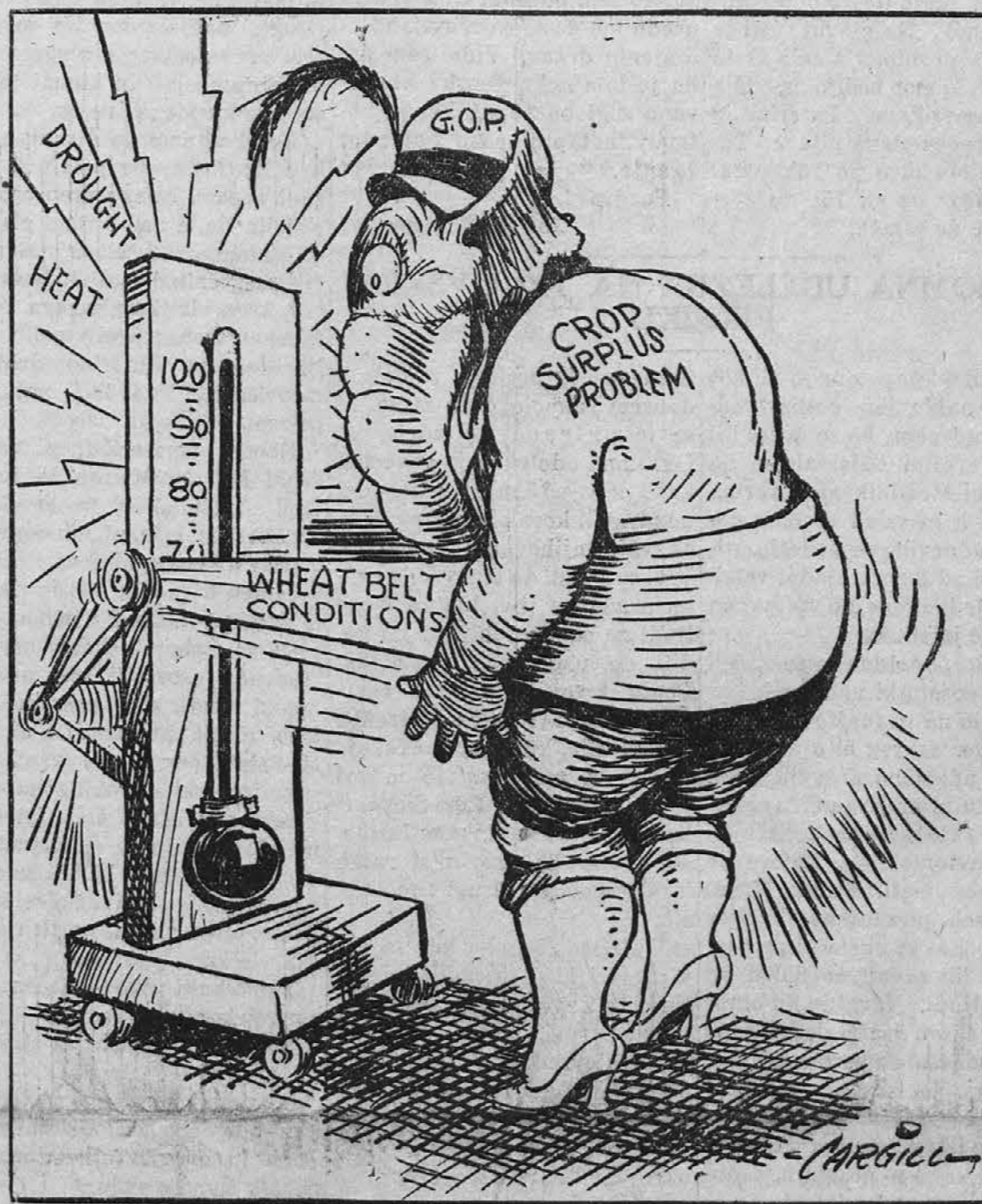
Danes, v torek, 12. avgusta, se vršijo v državi Ohio primarne volitve. Vsa Amerika zre na državo Ohio, da vidi, kakšnega mnenja so volivci. Ali bodo odobrili suhača McCullocha za senatorja, ali bo nominiran za senatorja demokrat Robert Bulkley, ki je javno izjavil, da bo njegovo prvo delo v senatu, da bo odpravil prohibicijo. Med drugimi zanimivostmi primarnih volitev je tudi dejstvo, da kandidira za urad državnega blagajnika Mrs. Pauline Buckley, soproga bivšega državnega blagajnika Buckleya, ki je bil obsoben v državni zapor v Atlanti radi kršitve prohibicije. Mrs. Buckley je republikanka, dočim njenega imena ne smete zamenjati z imenom Robert Buckleya, ki kandidira na demokratiškem tiketu za zveznega senatorja. Kot prevladuje splošno mnenje je dobil Robert Bulkley nominacijo za zveznega senatorja napram W. W. Durbinu iz Fremonta, O., ki se je izjavil za prohibicijo.

Praznovanje
Direktorij Slov. Del. Doma na Waterloo Rd. nam poroča, da priredi dne 31. avgusta in 1. sept. praznovanje delavskega praznika. Dneva se bosta vporabila za prireditve koncerta, h kateremu so bila povabljeni vsa kulturna društva k sodelovanju. Tudi posamezni solisti bodo nastopili, torej bo vsakomur mogoče, da se jih udeleži. Tozadnevno se bo še poročalo v kratkem in objavilo koncertni program za oba dneva.

Dr. Pergler na obisku
V Cleveland je dospel na obisk dr. Charles Pergler, odlični Čeh, ki je bil svoje dni prvi češki poslanik v Ameriki. Tekom svetovne vojne je dr. Pergler organiziral Čeha po vsej Ameriki, da so začeli z gibanjem za svobodno republiko.

—V Clevelandu je umrl poznani zdravnik dr. David Scott Hanson, ki je praktical 40 let zdravništvo.

Pri farmerjih ni samo vroče, ampak tudi zelo suho

Današnje primarne volitve vzbujajo mnogo zanimanja državljanov po državi Ohio

Danes so volitve. Volivne koče so odprte od 6.30 zjutraj do 6.30 zvečer. Ponovno apeliramo na razum in inteligenco slovenskih in hrvatskih volivcev, da gredo in volijo. Vaša največja državljanska pravica je, da volite in s tem postavite v urad ljudi, na katere se lahko zanesete.

Slovenci v Cuyahoga okraju imajo svojega lastnega človeka, ki kandidira za državno zbornico. To je naš mladi slovenski odvetnik Joseph J. Ogrin. On kandidira na demokratiškem tiketu. Pazite na njegovo ime in naredite križ pred njim. Glavna borba v državi Ohio je

glede izvolitve zveznega senatorja. Kot resna kompetenta se smatra Robert J. Bulkley, demokrat, in McCulloch, republikanec. Demokrat Bulkley je nasprotnik prohibicije, dočim jo McCulloch fanatično zagovarja kot tudi Mr. Hooverja, o katerem pravi, da je najboljši predsednik in da nismo imeli še zlepa tako dobrih časov kot sedaj. Menda volivcem ne bo težko odločiti se, kako naj volijo.

V sredo zjutraj bo "Ameriška Domovina" prinesla točno poročila. Naj bo izid volitve tak ali tak, "Ameriška Domovina" vam bo vestno poročala. Prosimo vas pa, da greste v

volivno kočjo in volite. Ako ostanete doma, ne pokažete s tem samo, da se ne zavedate pač pa tudi, da vam je vseeno, kaj se godi v javnosti. Radi se oglasite k besedi in pokritizirajte razmere, toda kadar je vaš dan, vaša prilika, tedaj ne boste spregovorili besedo!

Upamo, da bo 10.000 slovenskih in hrvatskih volivcev v Clevelandu danes nastopilo s svojo glasovnico. Oglasite se sami s tem, da oddaste svoj glas, kot smo vam svetovali. Zahtevajte demokratični tiket v volivni kočji.

Dočim se mi kuhamo, imajo v New Yorku sneg

Plattsburgh, N.Y., 11. avgusta. V bližini tega mesta je sinoči padal pravi in pravcati sneg. Snega je padlo dovolj, da je pokril tla. V mestecu Lewis so dobili za pol palca snega, ki je pa seveda takoj skopnel. Niti najstarejši ljudje ne pomnijo še kaj enakega.

Priprave za piknik

Odbor Združenih društev fare sv. Vida se prav pridno pripravlja za zaključni piknik v tem letu. Piknik se bo vršil 17. avgusta na prijazni Pintarjevi farmi. Ker se bo v kratkem pričelo z delom za novo cerkev, je pač dolžnost vseh faranov, od blizu in daleč, da se gotovo udeležijo tega piknika, da na ta način pripomorejo pri plemenitnem delu. O tem pikniku bomo seveda še več poročali.

Dva avtomobila zadeta od potniškega vlaka

Mishawaka, Ind., 11. avgusta. Blizu Battle Creek železniškega križišča je Grand Trunk vlak zadet v avto, v katerem so se nahajale tri osebe. Vse tri so bile ubite. Po enourni zamudi je vlak nadaljeval pot in zopet zadet v avto, v katerem so se nahajale tri osebe, ki so pa dobile le lahke poškodbe.

Na konvencijo

V sredo zgodaj zjutraj odpohtuje iz Clevelanda Mr. Joseph Grdina, lastnik slovenske knjigarne na 6121 St. Clair Ave. Podal se bo v Joliet, kjer bo najprvo deloval pri odboru za pravila K. S. K. Jednote, nakar se udeleži XVII. konvencije iste Jednote.

* Predsednik Hoover je v soboto praznoval svoj 56. rojstni dan.

Karol se bo baje poročil z Magdo?

Dunaj, 11. avgusta. Neki diplomat, ki se je mudil v tem mestu, sporoča, da se romski kralj Karol resno trudi, da bi poročil svojo bivšo ljubico Magdo Lupescu. Poroka bi bila seveda morganatična, to je, da žena ne bi imela naslova kraljice, in da njeni otroci ne bi bili upravičeni do prestola. Prijatelji kralja Karla svetujejo, naj nikar ne stori tega koraka.

Na obisku

Na obisk k svojemu bratu v Sheboygan, Wis. se je podal Mr. Anton Primc s svojo družino in Mrs. Johano Arko.

Seja S. N. D.

V torek večer, 12. avgusta, se vrši redna mesečna seja direktorija S. N. Doma. Pričetek je ob 8. uri zvečer.

Vlada Zedinjenih držav bi rada civilizirala preostale Indijance

Washington, 11. avgusta.—Zvezni komisar za indijanske zadeve, C. S. Rhoades, naznanja da bo vlada skušala še letos iztrebiti zadnje sledove "divjaštva" pri ameriških Indijancih s tem, da bo skrbela, da se civilizirajo Indijanci na enak način kot so "civilizirani" njih belopoltni bratje. Namen zvezne vlade je odvaditi Indijance, da se prikazujejo kot jahači v cirkusih in enakih predstavah ter jih naučiti "dostojnega, modernega življenja." Komisar za indijanske zadeve je storil ta korak na nasvet predsednika Hooverja, ki se zanima tozadejno za Indijance. Slednji morajo dobiti praktično vzgojo in se pripravljati za razne poklice v življenju. Zvezna vlada ima tozadevno na razpolago skoro pet milijonov dolarjev. Kaj neki Indijanci o tem mislijo?

Oče ubit v prepiru radi svojega sina

Marion, Ohio, 11. avgusta. Tu je bil ubit 35 let stari Hayes Ashbrook, v dvoboju s svojim nasprotnikom Llyod Bensley. Dočim je Ashbrook mrtev, se nahaja Bensley v zaporu. Bensley je poročil razporočeno ženo Ashbrooka. Med slednjim in med Bensleyem je nastal prepir radi štiri letnega sina Ashbrooka. Slednji se je oglasil na domu Bensleya in zahteval pojasnila, ko se je prepir vnel. Bensley je potegnil revolver, katelega mu je Ashbrook izvil, toda Bensley je šel in dobil nov revolver, nakar sta oba začela streljati. Bensley je veteran svetovne vojne, ki je dobival od vlad mesečno pokojnino, dočim je ubiti Ashbrook jako poznan v Marionu.

Mehikanci so ubili colninskega uradnika

La Ferida, Texas, 11. avgusta. Burt Ellis, star 35 let, ameriški colninski uradnik, je bil včeraj ubit v obmejnem boju med mehikanskimi tihotapci in ameriškimi uradniki. Ameriške obmejne straže so začele preganjati mehikanske bandite, toda slednji so se pravočasno umaknili.

Lastni mož oropal in obstrelil ženo

Mexico City, 11. avgusta. Na cesti, ki vodi iz glavnega mesta proti mestu Puebla, so dobili ranjeno truplo senore Floride Vasques. Pozneje je ženska na policiji povedala, da jo je spotoma napadel njen lastni mož, jo oropal za ves denar in streljal na njo.

Smrtna kosa

V ponedeljek zvečer je premil Anton Kline, star 19 let, stanujoč na 1144 E. 168th St. Tu zapušča starše in tri sestre, Viktorijo, omoženo Ambroze, Hermine in Eleanor. Ranjki je bil rojen v Sheboygan, Wis., kjer zapušča eno sestro, eno pa v stari domovini. Ranjkemu je bil poznani g. Anton Kline, ustanovnik prvega slovenskega časopisa v Clevelandu, stric. Pogreb ranjkega se vrši v četrtek zjutraj pod vodstvom Jos. Zele in Sinovi. Bodi ranjkemu ohranjen blag spomin, prizadetim sorodnikom pa gre naše iskreno sožalje!

Sijajna udeležba na političnem shodu. Največji shod v vsem mestu

Največji politični shod tekom cele politične kampanje v Clevelandu je bil brez dvoma shod, ki se je vršil sinoči v Slovenskem Narodnem Domu. Shoda se je udeležilo nekako 1.600 ljudi. Shod je sklicala naša demokratiška stranka, in kot vedno so se ljudje sijajno odzvali. Bivši mestni blagajnik Mr. Damm je otvoril shod in predstavil navzočim Mr. Joseph Ogrina, slovenskega kandidata za državno zbornico. Mr. Ogrin je v slovenskem jeziku razložil vzroke, ki so ga napotili, da je postal kandidat in povedal, zakaj bi moral imeti Slovenci zastopstvo v državni zbornici. Mr. Ogrin je bil živahno aplavdiran.

Za njim je govoril Mr. John Sulzmann, veteran v politiki, ki se je nahajal v mestni zbornici skozi 28 let, 14 krat od naroda izvoljen, in ki je danes kandidat za šerifa Cuyahoga okraja. Bodoči šerf je s svojo prirojeno šegavostjo povzročil mnogo zanimanja med poslušalci. K besedi se je oglasil naš councilman Mr. John L. Mihelich, ki je v krepkih besedah očrtal delovanje hooverijancev, njih nesrečno brezposelnost in hinavsko prohibicijo.

Takoj potem pa je pričel govoriti glavni govornik večera Hon. Robert Bulkley, kandidat za zveznega senatorja države Ohio. Bulkley je bil od naroda nenavadno živahno akklamiran še predno je začel govoriti. Prijazno, počasi, toda dostojno in demokratično je stavek za stavkom tolmačil pomen volitev, današnje slabe razmere in navajal vzroke, zakaj bi moral narod voliti proti prohibiciji in brezposelnosti, katero so republikanci upeljali. Ko je končal, je žel tak aplavz, da se je ponovno in ponovno zahvaljeval ljudem. V njem bo dobila država Ohio vrednega in poštenega zastopnika v senatu.

Krono večera je pa odnesel bojeviti, ognjeviti radikalni demokrat, Peter Witt. Tako kot on ne govori nihče drugi v Clevelandu. Pred dvema letoma je bil kandidat za gubernerja države Ohio. Letos ne kandidira za noben urad, toda izjavil je, da se je podal na govorniško turnejo, da pokaže narodu volkove in cvetji obekli. S silnim sarkazmom je predstavil navzočemu narodu Hooverja in druge mogotce take, kot so. Žel je aplavz za aplavzom. Narod je kar požiral njegove besede. Njegov govor je bil zaključni govor, nakar se je narod lepo razšel. Bil je dostojen in veličasten političen večer kot ga v tej kampanji nikjer drugje v Clevelandu niso imeli.

Mr. Gramc poškodovan

Iz Geneva, Ohio, se nam poroča, da se je težko poškodoval naš prijatelj, slovenski farmar Mr. Jos. Gramc. Delal je v žitnici, ko mu je stroj zlomil roko. Prav iskreno upamo, da bi Mr. Gramc, ki se nahaja na domu hitro in dobro okreval.

Vest iz domovine

Mrs. Gertrude Zakrajšek, 876 E. 141st St., je dobila iz stare domovine žalostno vest, da ji je umrla mati Jerca Žužek na Strmci pri Velikih Laščah, stara 87 let. Preostali izrekamo naše iskreno sožalje!

"AMERIŠKA DOMOVINA"

(AMERICAN HOME)
SLOVENIAN DAILY NEWSPAPER
Published daily except Sundays and Holidays

NAROCNINA:

Za Ameriko in Kanado na leto ...\$5.50 Za Cleveland, po pošti, celo leto \$7.00
Za Ameriko in Kanado, pol leta \$3.00 Za Cleveland, po pošti, pol leta \$3.50
Za Cleveland po raznašalcih: celo leto \$5.50; pol leta \$3.00
Za Evropo celo leto \$7.00, pol leta \$3.50.

Posamezna številka 3 cente.

Vsa pisma, dopise in denarne pošiljave naslovite: Ameriška Domovina,
6117 St. Clair Ave., Cleveland, O. Tel. Henderson 0628.

JAMES DEEVEE and LOUIS J. PIRC, Editors and Publishers

Entered as second class matter January 5th, 1909, at the Post Office
at Cleveland, Ohio, under the Act of March 3rd, 1879.

83

No. 188. Tue. Aug. 12th, '30.

Pripovedka o reki.

"Nekdaj, v starih, davnih časih" je posedoval velik in plemenit mož ogromno posestvo, ki je obsegalo mnogo vasic, trgov in mest. Veselje in zadovoljnost je vladala med prebivalci tega posestva.

Ta veliki in plemeniti mož je bil znan prebivalcem dotičnega okraja kot "stric Sam."

Bil je prijazen, dobrodušen star gospod, ki je nosil lepo bradico, visok klobuk, lepo očičene škornje, črtane hlače ter moder suknjič, posejan z vžitimi zvezdami.

Njega so spoštovali in ljubili vsi njegovi ljudje v vseh pokrajinah.

Po sredini njegovega posestva se je pretakala velika reka, ki je nosila na svoji široki plasti dobičkanosno trgovino, ki je plačevala s tem dobičkom mestom in vsem vse davke, dočim je prinašala gospodarju velik zaslužek.

Ti dobički so pomagali ljudem olajšati davke, katere je stric Sam uporabil za pošteno in pravično vlado, pod katero so ljudje svobodno živeli.

Toda vsako leto je nekaj ljudi utonilo v tej reki, ker so bili nezmerni in nepazljivi. Včasih je reka preplavila tudi nižave v bližini ter znatno poškodovala pridelke v okolici.

In kadarkoli se je to zgodilo, tedaj so gotovi ljudje obdoližili reko, češ, da je ona kriva vsega tega. Obosodili so jo strogo in začeli govoriti, da mora reka zginiti. Organizirali so Ligo, katere namen pa ni bil, da bi kontrolirala reko, pač pa da jo usahne. Njih argument je bil, da ljudje ne morejo utoniti v suhi reki.

Ti fanatiki so dobili v najem protestantske cerkve, nekaj politikarjev, nekaj pastorjev, urednikov in učiteljev, katere so poslali med narod in mu začeli pripovedovati v žarečih besedah, kako krasen fizičen, moralen in gospodarski blagoslov bi bil za narod, ako bi zgradili ogromen jez preko mogočne reke, reke, ki je imela svoj izvor v starodavnih časih, reke, ki je tekla po deželah vseh narodov, odkar je Bog pokazal očaku Noatu, kako se naredi vinska kaplja.

In ti agitatorji se niso za vrage zmenili za pravice onih, ki so imeli trgovino na tej reki, niti se niso zmenili za svobodo odjemalcev te trgovine.

Prebivalstvo v onih krajih, kjer je tekla mogočna reka, se prvotno ni zmenilo za agitacijo fanatikov. Nikdar niso mogli niti misliti, da bi bilo mogoče, da bi se jim odvzela njih pravica voziti se po reki, voziti se po reki, voditi trgovino in delati dobičke, kajti niti sanjati niso mogli, da bi mogel njih gospodar, stric Sam, zgubiti ogromne davke, katere je dobival od povprečne trgovine.

Zagovorniki ogromnega jez na reki so medtem postajali vedno bolj predrzni, in z nesramnimi metodami so kmalu izpodrinili svoje nasprotnike iz prižnic, in polagoma so prekupili tudi časopise, tako da so zaprli vsako pot svobodnega izražanja prebivalstvu, ki se je nahajalo v okolici stric Samove reke.

Direktno na narod pa se zagovorniki rečnega jez niso mogli obrniti. Delali so svoje glavne načrte skrito in neopazeno, ker so hoteli dobiti ljudi nepripravljene, da bi jim toliko laglje odvzeli pijačo, katero so dobivali iz vode, iz reke. Stric Sam je naenkrat postal silno zaposljen, in ta trenutek so pričakovali fanatiki, ko je imel gospodar opraviti z drugimi problemi, pa so ga zvezali in prisilili, da se je udal njih volji.

D O P I S I

San Diego, Cal., 4. avgusta.
—Ko sem se poslovil od prijazne Stoneycheve družine, sem obiskal v Los Angelesu še en prostor, ki vživa narodno zanimanje po vsej deželi, to je tempelj znane Aimee McPherson. Ta tempelj ima prostora za 5,500 ljudi in je zidan v obliki gledišča. Ima dva balkona in na odru je postavljena prižnica. Pridige "duhovnice" McPherson se razposiljajo potom lastne radio oddajne postaje. Tempelj se dviga v visočino 150 čevljev, 100 čevljev pa je širok.

V drugem nadstropju je mala sobica, ki je določena za stalno molitev. Podnevni molijo tu ženske in steer v dveurni izmenjavi, ponoči pa molijo moški. Tako je tukaj vedno nekdo, ki moli, vsako uro dneva in noči.

Potem je neka druga soba, kjer je vsopolno raznih bergelj, palic, X-ray slik ljudi, ki so ozdraveli na "priprušnjo" božanske Aimee Semple McPherson. Tukaj se nahaja slika ne-

govo bivališče. Da pa pozna prijatelja v Los Angelesu, ki bo vedel za Mr. Adamičev naslov. Poklical je tega prijatelja po telefonu in zvedel, da se nahaja Mr. Adamič v New Yorku. Tukaj ni bilo torej nič.

V nedeljo zjutraj sem se napotil proti Tia Juana, Mehika, in ker sem imel precej sreče na potu, sem prišel tje že ob 4. popoldne. Pot je dolga 135 milj.

Tia Juana je nekako žejno pribežališče za Kaliforničane. Mislim, da se ne bom dosti zmotil, če rečem, da gre vsako nedeljo čez mejo do 15,000 Kalifornijčanov. Na glavni cesti je postavila prohibicija celo vrsto saloonov, kamor hodijo na oddih žejni Amerikanci, katerim je doma prepovedana pijača. Tukaj se dobi pivo po 15c kozarec, žganje pa od 15c do 75c, kakor je že pijača.

OGROMNA UDELEŽBA NA TRGOVSKEM PIKNIKU

Nedeljski popoldne je bil kot nalašč naklonjen collinwoodskim trgovcem, ki so priredili piknik svojim odjemalcem na prostorni Močilnikarjevi farmi. Po vročih in vsled vročine neznošnih dnevih je v nedeljo pričel vleči od jezera hladni vetriček, ki je blagodejno vplival na razgrete izletnike.

Kmalu popoldne so se začeli zbirati posetniki na farmi, kar je kazalo na poznejšo ogromno udeležbo. Okrog 5. ure popoldne je udeležba dosegla višek poseta in ni pretirano, če se reče, da je stalo na parkališču do 2,000 avtomobilov, katere je vse lepo uvrstil Frank Marn, ml. Vseh posetnikov, kolikor jih je prišlo in odšlo ni preveč, če sem jih ocenil na 9,000 do 10,000 ljudi. Naval je bil ogromen in skoro vsako drevo se je lahko ponašalo z veselo družbo, katere si je iskala sence pod okriljem vejčaja. Vselej prepovedane in razigrane družbe so pričale, kako so posetniki zadovoljni z dobro in izvrstno postrežbo naših slovenskih ter hrvatskih groceristov in mesarjev iz collinwoodske naselbine.

Naši trgovci so se močno trudili postreči vsem z najboljšim v jedi in pijači. V jedi so brezplačno nudili okusno govejo pečenko, prekajeno šunko z raznovrstnim pecivom in sladšičami. Za nameček se je v poljubni množini dobilo razno sadje za ženske in otroke, moški so pa bili postreženi z dobrimi cigarami.

Pijača se je prodajala skoraj za polovično ceno, kar stane drugod—in to še izvrstna in pristna kapljica. Plesišče je bilo nabito polno in vrtele se je vse—mlado in staro. Na plesišču so se vršili tudi kontesti in težko je bilo priti v bližino kot opazovalec. Če se je človek bližju prirnil, se je trdo strnjena množica samo malo zagugala in izpahnila gledalca iz prvih v zadnjo vrsto.

Prostor, kjer so se dečila jedila je bil močno obkrožen in podoben oblegajoči trdnjavi, katero se hoče za vsako ceno zavzeti in sovražnika premagati. Naši trgovci so spretno streljali iz za ograje in vsakokrat pogodili enega ali več lačnih želodcev. Mesto bombe so se poslužili četrtinskih steklenic in spretno bombardirali suha grla. Trgovci so se hrabro držali in dolgo odbijali napade, toda okrog 6. ure in pozneje je pričela padati postojanka za postojanko, in ob 7. uri so bili prisiljeni se podati in kapitulirati vsled pomanjkanja živil in preseliti svoj glavni stan zopet v Collinwood. Za bodoče leto napovedujejo novo ofenzivo, pri kateri bodo opreznji pri napadu in bodo skušali tudi drugo municijo rabiti, da bodo defenzivo čimdalje zdržali.

Na obrazih posetnikov se je poznalo zadovoljstvo užitka, ki so ga imeli na tem pikniku. Razlegajoče petje je pričalo o dobrem razpoloženju mase, ki se je prireditve udeležila. Ogromna udeležba je govorila, kako z veseljem so odjemalci pozdravili korak trgovcev in se odzvali njihovu povabilu. Vidi se s tem, da trgovec je vedno privlačna sila, katere mora ljudi za seboj dobiti in jih voditi do uspešnega napredka. Pogoj trgovca: solidne cene dobrega blaga in točna postrežba je tista sila, ki nehoti združuje mase, da mu zaupajo in pri njem kupujejo. Ker Slovenci lastujejo vse zahtevane lastnosti ni vzroka, da bi si rojak iskal trgovca v drugi narodno sti.

Oglejmo si malo, kdo so bili ti trgovci, ki so priredili v nedeljo piknik svojim odjemalcem v prosti naravi. Glavni vodja tega hvalevrednega pokreta je bil John Tomazič, trgovec na Grovewood Ave. Sprožil je idejo in njegovi sokolegi so se pod okriljem "Kluba slovenskih in hrvatskih groceristov in mesarjev v Collinwoodu" poprijeli in jo v nedeljo na časten način z prireditvijo in razdeljenjem 300 brezplačnih dobikov izvršili. Pri prireditvi so bili udeleženi in jo uspešili na svoje stroške sledeči trgovci: John Tomazič, grocerist in mesar na Grovewood Ave.; Blaž Godec, grocerist in mesar na Grovewood Ave.; Oswald, grocerist in mesar na Grovewood Ave.; Jos. Petrič, grocerist na Grovewood Ave.; Fr. Mulc, grocerist in mesar na Waterloo Rd.; W. Ovan (Hrvat), grocerist in mesar na Waterloo Rd.; J. Raddell, grocerist in mesar na Waterloo Rd.; J. Kramar, grocerist in mesar na Calcutta Ave.; J. Videmšek, grocerist in mesar na 152d. cesti; John Bruss, grocerist na 152. cesti; J. Janžević, mesar na 152. cesti; Jos. Mlakar, grocerist in mesar na Sylvia Ave.; J. Dolenc, grocerist in mesar na 140. cesti; J. Asseg, grocerist in mesar na Holmes Ave.; J. Tomšič, grocerist in mesar na 140. cesti; J. Modic, grocerist in mesar na 156. cesti; J. Špehek, grocerist na Arcade Ave.; Kuhel, grocerist in mesar na Arcade Ave.; J. Tisovec, mesar na Arcade Ave.; J. Mramor, grocerist in mesar na 140. cesti; J. Lesjak, grocerist in mesar na Saranac Rd., in Cicienč (Hrvat), grocerist in mesar na Waterloo Rd.

Znamo mi je, da se nahaja v collinwoodski naselbini več slovenskih groceristov in mesarjev, in čudno se mi zdi, čemu niso bili tudi ostali pri prireditvi soudeleženi. Zeleti bi bilo, da pri prihodnji prireditvi tudi ostali sodelujejo, ter s tem povečajo kompaktni nastop v naselbini.

Vam pa, ki ste nam nudili v nedeljo krasen in zabaven dan, izrekamo najlepšo hvalo in kličemo: Le tako naprej, da se medsebojno spoznamo in vidimo kdo je kdo—in kdo je naš—in z nami.

M. A. Godin:

ČRNA KAČA

Albanska novela.
Nekega dne sem stala s svojima prijateljema Ayetullahom in Muratom Mecosa v divanu (dvorani) njihove palače. Iz tega prekrasnega prostora je vodilo na jugu osemnajst prelepih vrat v osemnajst razkošnih sob, na severu pa so vodile dvojne stopnice v prvo nadstropje, kjer so bili nešteti prostori za služabništvo, delavnice in shrambe. Iz prvega nadstropja so vodile stopnice skozi dvorane obokanih vrat na bujni vrt. Druge, manjše stopnice so vezale prvo nadstropje z ogromnimi shrambami in kletmi prastarega knežjega dvorca.

Korakali smo po divanu gori in doli; tiho so škripala pod našimi nogami bela, s preprogami pokrita tla, a nad našimi glavami so lahko zvenčali kristali štirikih mogočnih beneških lestvenic, ki so viseli s pisanega, opaženega stropa; preko golih belih sten so tajnostno drhtele mavričaste, žive luči nešteti prizem.

Govorili smo o Zeinepi, zaročenki Murata Mecose, ki jo je imel Ayetullah v malo dneh spremiti iz hiše njenih staršev v palačo knezov Mecosa. Bil je vroč dan in po celi hiši je vladala žareča opoldanska tišina. Na vrtu je žuborel skoraj usahlj studenec. Govorili smo o Zeinepi in lepoti, ki je posređevala niso mogli prehevaliti. Široko sta stali odprti obe vrati na stopnicah, ki so vodile na vrt. Zdajci smo se vsi trije istočasno okrenili, kajti od zapadnih stopnic, v katerih bližini smo se nahajali, je prihajal čuden šum, kakor bi se vlekla po tleh ženska vlečka.

Prisluhnili smo — mene je spreletela zana. Kajti šum je prihajal bliže in bliže.

Ali je bila res ženska vlečka? Ne—bilo je tako, kakor bi med enim in drugim dihom zavela sapa v šumečo svilo.

Ayetullah se je sklonil čez ograjo nad stopnice in prebledel. "Bolar," je dejal. Sledila sem mu in videla, kako leze velika črna kača, debela skoraj kakor lakt, črno glavo noseč nekoliko od tal, po marmornih stopnicah. Bila je že čisto bližje divana.

"Bolar," je tiho ponovil Murat.

Takoj se je osvetil, poklical opode, ki so v služabniški izbi čakali na gospodarjeve ukaze, in jim velel naj veliko kačo, ki se je bila v tem že priplazila do nas, previdno dvignje, da ne bi je poškodovali, in jo odneso nazaj v shrambo. Tedaj mi je Ayetullah, ki svoje hladnokrvnosti niti v najtežjih urah ni docela izgubil, pripovedoval o veri albanskega ljudstva v bolarja, o tem, velja črni gad po vseh albanskih velikaških rodovih kot hišni duh, ki bdi nad usodo plemena. Duh zaščitnik knežjega rodu Mecosa—njihov bolar (bolla—ož) živi že od pradedov v kleti, kjer mu vsak dan dajejo mleka in druge hrane. Včasih za cele tedne izgine v kršju in razpokah mračnih shramb prastare, obsežne palače; potem pa zopet slišijo, kako orjaška kača ponočij v shrambah lovi podgane. Iz teh svojih prostorov ne prihaja nikoli na dan, razen tedaj, kadar se bliža kaka nevarnost ali nesreča.—Tega dne so skrbno zaprli vse prizemne prostore.

čemo: Le tako naprej, da se medsebojno spoznamo in vidimo kdo je kdo—in kdo je naš—in z nami.

Joško Penko,

Hiša na ogled

Oglejte si novo in moderno hišo na 1815 Keewanne Ave., (zadaj za pošto). Odprta vsaki dan od 9. zjutraj do 10. zvečer. Delo slovenkega stavbenika August Kauška. (x)

Potem je prišel dan, ko nam je Ayetullah dovedel v hišo Zeinep.

Vsi smo pričakovali nevesto nestrpno in radovedno, kajti vsi smo ljubili Murat bega, lepega, vitkega, modrega in dobrotljivega kneževiča.

Ko so slednjič naznanili prihoda neveste in njenega spremstva, se je solnce že nagibalo v morje in lahni škrlatni oblaki so rdeli nad steklenozelenimi valovi razburkanega morja. Muratova mati je šla po starem običaju sinovi nevesti do divanskih stopnic nasproti. Tam je stala večičastno, nepremično v svoji togi svili. Me ostale ženske smo se stiskale, slovesno in molčeče v težki svili, za njo. Celo tedaj, ko se je na vrtu zaslišal topot množičnih konjskih kopit, ni bilo čuti najmanjšega glasu.

Tedaj je odšel sivolasi Muratov oče skozi naše vrste, mimo svoje žene, do vrtnih vrat. Takoj nato smo ga videli, kako se Pastirjska nesreča. Iz Skocje vračal s Zeinepo, ki jo je vodil za roko. Kakor hitro je dospel z njo v notrajnost hiše, ji je odgrnil obraz. Zeinep je držala v roki koran in kruh.

Vsi smo bili globoko ganjeni. V njenem krotkem, ozkem obličju so blestele najskrenejše in najlepše oči, in njena usta so se smehljala tako bolešno in vendar tako omamno, kakor bi hotela svetovno bolest s svojo dobroto in toploto preobraziti v blaženstvo. Čisto mi je še pred očmi, kako smo se vsi vzradosno spogledali med seboj, videč, kakšno mladenko je dobil za ženo lepi in viteški Murat.

Tedaj pa ko je Zeinep objela mater svojega moža, ki ga še ni poznala, sem zdajci začutila, kako mi je zastala kri v žilah, kajti na praznih vzhodnih stopnicah se je zopet kakor prejšnji dan javilo, enako plazenje in šumot kakor prejšnji dan. In ko sem se ozrla, je lezla velika, debela kača z dvignjeno glavo po stopnicah navzgor. Za menoj so se ozrle na stopnice tudi ostale ženske in kot zadnja Muratova mati. Vse je prebledelo in zbežalo iz divana v druge sobane, tako da sva ostali z nevesto kot zadnji. Poklicala sem slugo, da odstranijo kačo, in odvedla Zeinep v sobano, ki je bila pripravljena za njen sprejem. Tja so po prvem strahu prišle druga za drugo, tudi ostale žene. Vsem se je še poznala groza na obrazu. Samo nevesta je bila mirna ali pa tako zatopljena v svoje misli, da je tudi pojav bolarja ni vzbudil iz njene zamišljenosti. Bolj ko sem jo opazovala, bolj me je prevzemal izraz neizrekljivo bolestne dobrote v njenem obrazu. Običaj zahteva, da nevesta prvi in naslednji, to je poročni dan, docela molči. Toda Zeinepine oči so govorile, ko se njena usta molčala. Uteha in usmiljenje in nežna lubezen je bila iz teh oči.

Vse trde običaje albanske žensk, ki se jim mora podvreči nevesta in biti pri tem nepremična kakor lipov bog, je prenesla Zeinep z veliko krotkostjo. Samo zjutraj na poročni dan je enkrat edinokrat prekršila predpisani molk in me naglo vprašala:

"Povej, ali je dober?"

Čutila sem se srečno, ko sem ji mogla to z najiskrenejšim prepričanjem zatrditi.

Uro pozneje mi je rekel eden odrod, da niso mogli najti odprtino, skozi katero je bila kača prejšnji dan ušla v zgornje prostore.

Ko je Murat poročni dan prvi večeri prišel v harem, da bi se prvič v življenju videla z nevesto—vitki, lepi fant z vedrinih deskim nasmeškom—je Zeinep, ki sem jo napeto opazovala, prebledela, povsila pogled—nato ga pa z vsem zaupanjem

(Dalec na 3. strani.)

Če verjamete, al' pa ne...

Mož je pustil svojo ženo na cedilu. Ona pa, ne bodi lena, se je poslužila svojih pravic, ki pravijo: kar je žena, to je mož, in je dala neubogljivega možička aretirati. Pripeljan je bil pred strogega sodnika, ki se je močno odkašljal, da mu pove kar mu gre po postavah, pisanih in nepisanih.

Pa je sodnik začel: "Ne morem si misliti bolj nizkotnega dejanja, kot je vaše, da ste zapustili svojo ženo. Ali se zavedate, da ste pravcati dezerter?"

Obtoženec pa je odkimal ter dejal: "Gospod sodnik, ako bi vi poznali to žensko tako dobro kot jo jaz, bi mi ne rekli dezerter, ampak begunec."

"Hudo si kašljaj, France, pa kakor vidim, si ga odpravil. Kakšno zdravilo si pa jermal?"

"Trinerja sem pil."
"Pa sedaj ne kašlješ več?"
"Ne—si ne upam..."

"Ti, pa veš kaj je razlika med žensko in med kravo na pašniku?"

"Ne, tega pa ne vem; jaz nisem še nikdar lastoval krave."

Mati je imela sina, ki je bil strašansko len. Prav za nobeno rabo ni bil. Pa se nekega dne mati razjezi in začne brati levite:

"Še nikdar v svojem življenju nisem videla tako lenega otroka. Saj si tako len, da kar smrdiš. Glih tak si, kot je tvoj oče—stotauženat sreč, da ga nisem poročila, nesnago!"

Deček priletel okrog vogala do policmana in mu reče:
"Pridite hitro, naš oče se že eno uro prepepa z nekim drugim možem!"

"Zakaj pa nisi prišel tega že prej povedat?"
"Ker so bili do sedaj oče močnejši."

Žena reče možu: "Lepo te prosim, radi mene se odvaži kajenju!"

Mož: "Saj nisem zaradi tebe začel."

Orožnik je aretiral kočevskega krošnjarja, ki ni imel pri sebi pisane pravice, da sme krošnjariti. Peljal ga je na orožniško postajo in ko prideta do vrat, se krošnjar ustavi in noče naprej.

"Le kar naprej, očka," mu prigovarja orožnik.

"Nak, gospod žandar, ne grem notri, ker tukaj na vratih imate napisano: Krošnjarjem in beračem vstop prepovedan."

Pepetu Smoli je ušla žena. Ko ga prijatelj France sreča na cesti, ga žalostno pogleda in nagovori s sočutnim glasom, češ, naj si ne jemlje preveč k srcu...

Pepe ga pa prekine: "Kaj, ali že veš, da se je vrnila?"

Na cesti proti Madisonu drvi avtomobil z veliko brzino. Za njim priropota policaj na motornem kolesu, ki zapelje vstrice avtomobila in zakliče vozniku naj ustavi. Ta pa odvrne nazaj: "Danes je prvič, da vozim avtomobil in ne znam ustaviti, zato moram voziti kar naprej, dekler ne bo zmanjkalo gazolina."

Žena je pokopala že štiri svoje može, in se je mislila poročiti petič. Sreča jo znanka, ki jo vpraša: "Ježeš, Mica, že štiri može si pokopala, pa slišim, da se boš zopet poročila."

"Zakaj pa ne?" odvrne čvrsta vdova. "Dokler jih Bog jemlje, jih bom jaz tudi."

RADIO PROGRAMI

ČRNA KAČA (Nadaljevanje iz 2. strani)

zopet dvignila nasproti svoje mu mlademu soprogu.

In vse je potekalo tako, kakor je moralo, do noči.

Tedaj pa, ko sta se bila novoporočena umaknila v svojo izbo in so že vsi gostje zapustili hišo, sta prostrano palačo obdela tema in tišina, le na vrtu so tožili čuki. V tej tišini se je iz poročne izbe—spala sem v najbližji sobi—zadajci razlegel divji krik.

Prezveta groze sem skočila s postelje, se ogrnila in hitela v divan. V tem trenutku je Zeinep planila iz poročne čumnote, za njo pa Murat z dvignjeno roko. Nikoli nisem vprašala, ali je imel orožje v rokah; sama tedaj nisem mogla videti, a prepričana sem, da je bilo tako. Zeinep je bežala proti meni. V trenutku, ko jo je imel Murat doseči, je omahnil in padel na kolena tik pred menoj— in videla sem v tretje črno kačo, ob kateri se je Murat izpodtaknil in padel. Tako sem mogla Zeinep potegniti v svojo sobo in zakleniti vrata. Bolar je mlado ženo rešil iz smrtne nevarnosti.

V tem se je Murat dvignil in srdit zahteval, naj odprem vrata. Zeinep je klečala ob vratih in ga nepopisno iskrenostjo in krotkostjo mirila: "Ne smeš misliti, da se je zgodilo kaj takega, kar bi moglo žaliti tvojo čast. Ljubila sem ga, ki je bil vendar moj bratranec. Toda dobro vem, da me oče njemu nikdar ne bi bil dal. Mislija sem, da ti moram povedati... Glej, Bog sam te je obvaroval, da nisi postal morilec."

Pod vplivom teh besed je Muratovo divjanje polagoma utihnilo, toda vrata sem odprla še-le potem, ko je prišla Muratova mati in mi prisegla, da je njen sin hišo zapustil.

Toda v malo dneh se je vrnil. Najprej je dal poklicati mater. "Če jo pošljem domov," je začel, "potem se bo moja sramota raznesla. Pa saj bi bila lahko tudi lagala."

Potem je šel k Zeinepi. Ko ga je sprejela na pragu svoje čumnote, je zelo drhtela. Vendar ji je ponudil roko. Malo dni nato sta se že drug drugemu, vsa sijoča od blaženstva, radostno nasmihala, kakor mladi zakonci, ki se ljubijo. Vem, da bosta srečna.

TISKOVINE od najmanjše do največje za DRUŠTVA in posameznike izdeluje lično moderna slovenska unijska tiskarna. Ameriška Domovina 6117 ST. CLAIR AVE. CLEVELAND, OHIO

Hiša na ogled Oglejte si novo in moderno hišo na 18515 Keevanne Ave., (zadaj za pošto). Odprta vsaki dan od 9. zjutraj do 10. zvečer. Delo slovenkega stavbenika August Kauška. (x)

OVCAR MARKO Janez Jalen

V stagnah so pokali biči, peketači konji in po zamrzli poti drdrali parizarji. Veselje je zasijalo z obrazov.

"Ata!" je vzkliknil Cenek in stekel naproti.

"Hot, bistahor!" se je mračno čufo v kuhinjo.

"Miha!" Tudi Franca je stekla iz kuhinje.

"Kako se je razveselila Franca Miha," je pripomnila Ančka.

"Kakor bi se ti Marka," ji je ponagajala mama.

"Se ga tudi še bom." In veselja, kakor bi bil res Marko že med vozarji, je odhitela Ančka na prag.

Podlipnica ni pokazala svoje nestrpnosti. Obrisala si je obraz in roke z belim predpasnikom in stopila prav takrat iz hiše, ko je zavil Cena s svojim parizarjem skozi lesno na dvor. Gospodar ni sedel v sedlu. Z voza je vodil oba para; levega zadnjega konja pa je jezdaril Cenek: "Hi, hot!"

V konjaku je rezgetal in kopal žrebec. Žrebetka sta se oglašala in kobili. In vseh šest parov konj na dvoru je dvignilo glave in so veselo porezgetavali, čeprav so tisti dan privržili iz Celovca čez Ljubelj.

Podlipnica in Ančka sta pomagajali izpred duri. Franca se pa ni mogla premagati, ko je poskočil Miha s sedla. Stekla je k njemu, mu stisnila roko in kar ni mogla od njega in ga je motila, da je Miha že zaskrbelo, če no be Cenó zavpil nad njim, ker ne izprega konj.

Podlipnik pa je bil dobre volje in jih ni hotel videti. Vrgel je vajete Jožu in se pogovarjal s Cenekom:

"No, Cenek! Si dobro gospodaril doma?" se je šalil.

"Dobro ata!"

"O, ti." Narahlo ga je udaril. "Pa je tudi mama kaj s palico gospodarila po tvojih hlačah?"

"Samo enkrat." "Sem vedel."

Cenek pa je hitro zasakal pogovor: "Ata! Kje ste pa te gale fuksa kupili?"

"V Postojni sem ga za pramo zamenil."

"Ste veliko pridali?" "Precej. Pa mi ni žal, dobro pelje."

Pred durmi pa sta se pogovarjali mama in Ančka: "Se tretjega psa je pripeljal ata."

"Saj res. Pa je še čisto mlad."

"Letošnji." "Volkunu je podoben."

"Saj je tudi kraševček." Po stagnah je pel veliki zvoznec Podlipnikovega jarčjega tropa in manjši so mu drbili.

"Marko" je hitela povedati Ančka mami. Mama jo je pa spet podražila: "Se pa Brkovičevi čudiš, ki Miha od pomladi ni videla."

"No mama!" je zaprosila Ančka.

"Leso zapri, da ne zaideje jarci pod konje."

Prav takrat je ukazal Podlipnik Ceneku: "Ovčar žene trop. Leso zapri! Jarci ne smejo med konje."

Cenek je poskočil in se takoj spet ustravil: "Saj jo je že Ančka."

"A, tako. Pa ostani!" Podlipniku se je za trenutek pomračil obraz. Potem je ukazoval in pregledoval konje. K lesi se ni oziral, pa je vendar videl, kako sta si bila Marko in Ančka prijazna, ni poslušal, pa je le slišal, kako pri lesi dvoje mladih src v veselem smehu poskakuje: "Da ga ne more pozabiti, ovčarja."

Miha je razkotala zadnjega konja, Ančka je odprla leso in ovčar Marko je prignal svoj trop na sredo dvora in ga zastavil.

Pozdravil je gospodarja: "Bog Vas sprimi!" odložil robevnico, torbo in kožuh.

"Bog daj srečo, Marko!" mu je odzdravil gospodar, ki je bil vesel rejnih jarcev.

Marko pa se je pomešal nazaj med jarce in pričel snemati zvonce, kar od kraja. Cena je stopil k Anči.

"Naj pomagam, Marko," se je ponudila Ančka.

Podlipnik je vprašujoče pogledal ženo.

"No le, če rada," se je nasmejala Marko Ančki. "Snemi najprej veliki zvoznec svoji ovci."

"Ne znam odpeti locnja; pomagaj mi." Ančka je navihano pogledala ata, kakor bi mu hotela reči: "Le glej, da boš vedel, kako je z nama, z Markom in z mamo, in ti ne bo treba praviti." In nalašč je razkazovala ata, kako ima Marka rada.

Marko pa je bil v zadregi.

Za locnjem je nosila Ančkina ovca hrastovo mladiko z gostim rdečkastorjavim listjem. Ančka si je zateknila vejico za modre.

Oglasil se je Cenek: "Vidva sta dva, pa sta snela šele dvoje zvoncev; jaz sem pa sam, sem jih pa že pet."

Podlipnik je že odprl usta, da bi spregovoril, pa ga je Anca dregnila in mu pošepetala: "Tiho bodi in pusti jih pa z mano v kuhinjo pojdi."

Molče sta odšla. Cena je postavil na mizo težko železno skrinjico, polno srebra, in potrkal jo nječ: "Anca! Kmetijo bi kupil s tem denarjem."

"Res! Tako srečo si imel?" se je začudila Podlipnica.

Cena pa se je prepričal, ali sta sama, stopil k ženi, jo objel in poljubil. In ona ga je pobožala po razkuštranih laseh.

"Anca! Bom pa tiho zavoljo Marka in Ančke, če ti tako želiš."

"Bol prav bo."

Cena se je zamislil: "Morda mi je vprav ovčar Marko prinesel srečo k hiši, kakor Jakob Labanu. Judje so me kanili ukajnat, sem pa jaz Jude. Hahaha!"

"Ne pozabi, da je Jakob z golo palico prišel k Labanu."

"E, drug drugega sta cigani. Prav dobro vem, da se z Markom nikoli ne bi tako. Ne jaz

ne on. Kaj pa je z Višnarjarjem?"

"Ančka ga kratko in malo ne more videti."

Na dvoru je trikrat zapel Markov rog.

"Zna, zna ovčarske navade in dobro je prepašel," je pripomnil Cena.

"Nobeđen ga ni posekal. Lahko in Ančka pa sta prišla v kuhinjo. Z njima seveda tudi Volkun, ki ni pozabil pozdraviti gospodarja."

Marko se je vstopil na sredo kuhinje, postavil robevnico na tla in jo povsili. Volkun je sedel poleg njega. In je spregovoril Marko: "Hvala Bogu in sveti Neži! Za letos sem odtrbil in mislim, da boste zadovoljni z mano."

"Lepo rejeno drobnico si prignal v ovčjak. Samo, za koliko jarcev si me opeharil, to mi po pravici povej," ga je baral gospodar.

"Za nobenega."

"Kaj?" se je razhudil Podlipnik. "Tako slabo si se branil zverine?"

"Opeharil za nobenega. Po dogovoru pa pripade meni najmanj pet vaših jarcev; če pa štajemo med zapasene tudi tista dva Podrobarjeva, ki jih je Poklukar ustrelil, jih dobim šest."

"Dobiš jih šest," je odločil Podlipnik. "Jutri po maši pridi k obračunu in jih bova odbrala."

Marko kar ni mogel verjeti, da bo res prezimoval osem jarcev. Spomnil se je sena, ki ga je v poznem poletju nanosil pod Srednji vrh, takrat, ko je bil hud na Ančko. Za ta del je bilo prav, da sta si prišla navzkriž.

Podlipnik pa je ponagajal hčer: "Ančka! Ti pa lahko Marku daš tisto vejico, ki jo imaš zataknjeno za ruto, da bo imel s čim priprane jarce krmiti. Le kje si jo dobila?"

"Fant mi jo je dal namesto pušeljca, ker ni več rož."

"Ni res," se je oglasil Marko. "Sama si jo ovci vzela z locnja. Še rekel sem ti, da nikar. V ogenj vrzi tisto listje, da se ti ne bodo še drugi smejali."

"Če ti praviš, naj jo vržem v ogenj, jo pa bom." In jo je. Zavrčalo je listje, se pokadilo in poglavo visok plamenček.

"Lej, lej, kako ga uboga," jo je zbadel Cena.

"Ko je pa moj," je rekla Ančka in pogledala očeta.

Podlipnik se je srepo ozrl po ovčarju, da je Marka zaskrbelo: "Kaj pa ti praviš, Marko, na to?"

Ančka se je vstopila za mamo in je vsa trepetala, kaj bo. Marko je molčal in gledal v tla.

"Fant! Kaj molčiš? Spregovori!"

Marko je priznal: "Rad jo imam, vašo Ančko, in si bom vse prizadejal, da bo moja žena in jaz njen mož, če še dvajset let čakava, in če me ubijete, ne morem drugače."

Podlipnik je postavil pest na mizo in molčal.

Markovo priznanje je bilo kakor blisk, ki se je posvetil. In trije, Marko, Ančka in mama, so čakali, kdaj bo zagrmelo. Marko bi se ne bil prav nič začudil, če bi bil Podlipnik skočil vanj in ga vrgel skozi vrata. Še Volkuna bi bil miril, da bi ne popadel gospodarja. Ančka bi niti besedice ne bila zinila, če bi jo bila ata udaril. Samo zajokala bi. Mama, razumna in tiha žena, pa je bila pripravljena, da bo branila in mirila.

Večnost dolgo je bilo to tiho čakanje. "Da bi že vsaj zagrmelo," si je zaželela Podlipnica.

V okno se je zaletela zakesnela muha in padla na tla.

"Mrr," se je od nestrpnosti oglasil Volkun, vstal, se obregnil ob Markovo koleno in odšel dobrikrat se Ančki. Podlipnik ni prezl psu: "Dober in pameten pes," si je zaželela Podlipnica.

Še vedno je molčal. Naenkrat je videl Ančko stati tik ob Marku. Začutil se je, kdaj je prišla k ovčarju. In osupnil je, da tega ni mogel prikriti, ko je Ančka spregovorila vprav z njegovimi besedami, s tistimi, s katerimi je terjal od Marka odgovor: "Kaj pa Vi pravite, ata, na to?"

Podlipnik je pogledal Ančko. V njenih očeh je gorel ogenj, ki ga je imela od njega, ne od mame, čeprav je bila na zunaj vsa taka kakor mama v njenih letih. Začutil je, da bi nasprotoval sam sebi, če bi nasprotoval Ančki. In zavedel se je tudi, kako nevarno je s silo dušiti ogenj, ki prikrito gori že dolge rodove v očeh Podlipnikov in ob vsakem viharju vzplapola. Pogledal je Marka in prav dobro vedel, da bi se Marko niti branil ne bil, če bi ga bil vrgel čez prag, dokler ni stala Ančka ob njem. Sedaj ga ne more več, zaradi ognja v Ančkinih očeh. In prav dobro je vedel, da če se Ančke le pri-takne, bo Marko udaril. Ni zastoj poznal njegovega očeta, šimna, ki se je povozil. Odkrito si je priznal, da sta mu taka oba všeč, Ančka in Marko. Razklenil je pest in položil roko z vso dlanjo na mizo:

"Kaj mislim, bi radi vedeli vsi trije. Prav. Takole mislim: Vsak dan se smeš omožiti s fantom, ki bo imel premoženje, vredno tvoje dote."

Marko je prebledel; iz ognja v Ančkinih očeh so se usule iskre in Anca se je obrnila k ognjišču in pokazala možu hrbet.

"Počakajte, še nisem vsega povedal. Če pa hočeš, da bo Marko tvoj mož, pa počakaj, da boš polnoletna, sama svoja. Jaz dovoljenja ne dam. Potem ti pa tudi ne bom branil in bosta dobila, kar ti je namenjeno. Kakor si boš postala, tako boš ležala. Na gola tla lahko ležeš, samo sama boš odločila, čisto sama. Pa, če Marka prav poznam, bo postelja precej visoko nastлана. Morebiti v poznejših letih prav pod strop."

Podlipnik je vstal in se nemešno oditi.

"Ata!" ga je ustavila Ančka. Iz njenih oči je sijalo jasno solnce.

"Le pusti, Ančka. Moram po opravkih."

Anca se je Cena mimogrede doteknila in mu povedala vse. Tako rada ga že davno ni imela. Podlipnik se je tega tudi zavedal.

Marko pa je skoraj jecljal: "Tega nisem pričakoval."

"Ti ni v sramoto, če nisi previsoko mislil."

Podlipnik je že prijel za ključko, pa se je še enkrat obrnil in prišel nazaj prav do Marka in Ančke: "Povem vama pa, pa — ne mislim, da bi nalašč hotela prej izsiliti poroko, nista tako, samo, mladost je norost, povem, da bodita pametna; ker, če se bi vama kaj pripetilo, da bi se, kakor pravijo, poroki mudilo, kakor gotovo sem Podlipnik iz Krnice, tako gotovo ne bosta nikoli poročena." Sedaj je Cenu plapolal v obeh ogenj Podlipnikovih rodov.

"Ata!" je skoraj zašepetala Ančka. (Dalje prihodnjic.)

Morilec na sodnji piše ljubavna pisma

Pioche, Nevada, 11. avgusta. Obravnava proti fantoma Joseph Morlock Jr. in Kenneth Carter, oba iz Clevelanda, ki sta obdolžena umora prve vrste in sicer da sta umorila nekega premo-garja, se je danes zaključila. Morlock je tudi obtožen, da je umoril lastnega očeta, za kar pa država nima dovolj dokazov. Pri obravnavi je bila ves čas navzoča ljubica Morlocka, ki je sedela v prvi vrsti in se neprestano smehljala Morlocku, ki je tekom obravnave dosledno pišaril ljubavne notice in jih pošiljal dekletu.

Ogenj povzročil silno škodo v Kanadi

Vancouver, B.C., 11. avgusta. Na pomolu Canadian Pacific železnice je nastal požar, ki je povzročil za \$1.250.000 škode. Skladišča so z blagom vred pogorela.

MALI OGLASI

Soba se da v najem, vse na novo dekorirano. 923 E. 73rd St. (189)

Soba se da v najem za enega fanta. Vprašajte na 6025 Bonna Ave. (190)

Proda se dobro ohranjen avto, Hupmobile Coupe, model 1927, sedež zadaj. Se žrtvuje za samo \$300. Vprašajte na 1188 E. 61st St., zadaj. (189)

Soba se da v najem za enega fanta. Vprašate na 5914 Bonna Ave., spodaj. (188)

Naznanilo občinstvu Naznanjam, da sem otvoril prostor za ključavničarstvo in brušenje brivskih potrebščin ter raznih drugih rezil. Vedno bom gledal, da bom vsem našim odjemalcem kolikor mogoče dobro postregel v njih zadovoljstvo. Se vljudno priporočam.

Fr. Čepirlo, 1842 E. 55th St., vogal St. Clair Ave. (Tue.X)

ABILO NA PIKNIK Združenih Društev fare sv. Vida v nedeljo 17. avgusta, 1930 na Pintarjevih farmah

Kakor vselej poprej, tako bo tudi na tem pikniku izvrstna postrežba. Svirala bo izvrstna godba. Pridite farani in drugi Slovenci iz širnega Clevelanda. Piknik je namenjen za vzvišen namen: ZA NOVO CERKEV. Truki bodo vozili od 1. ure popoldne naprej od St. Clair-Nottingham kare. Vzemite St. Clair-Nottingham karo do konca, tam vas bodo pa čakali truki in prepeljali na prostor piknika, Oni pa, ki imate svoje avtomobile, vozite po Lake Shore boulevardu in zavite na 260. cesti na desno in vozite toliko časa, da pridete na Pintarjeve farme.

SPOMINI Z DIVJEGA ZAPADA

Maurice Constantine Weyer

V drugem nadstropju je čakala neka žena z dežele pred vrati zobozdravnika. Nekje je zaljubljen ženin lastnoročno ogrinja! svoji nevesti pariški večerni plašč. Pozneje sem srečal isti par pri zlatarju ob dragem kamenju. Ko je Hannah nazadnje le nakupila vse, sem odšel za četrt ure v knjigarno, med tem ko si je moja žena ogledovala izložbe. Žal je bil uspeh tega njenega početja še preveč velik. Zvečer sem jo v sobi Palacea presenetil, kako je pred ogledalom skušala posnemati poze, v katerih postavljajo komični pupi v izložbah. Vse je posnemala. Bedasto držanje prstov, neorganično kretnjo bokov in z eno nog je stala na prstih...

"Meni je prirodna gracija všeč," sem pripomnil. Ne da bi izpremenila svoje poze, se je ozrla s svojim ljubkim obrazom proti meni in mi odvrnila:

"Sam si mi nešteto krat predbacival, da ne znam biti koketna."

"Prav imaš! A v mislih sem imel vsikdar zlahtno koketerijo, preprosto in prirodno. Pregreškov v okusu ne trpim. Zdaj mi takih nizaš celo vrsto. No, siš lakaste čevlje in svilene nogavice k popotnemu kostimu. Sam zase je vsak komad lep, a vse skupaj ne harmonira. Povrh vsega je tvoje držanje višek umetničenja. Pazi!..."

Ta očitek jo je spravil iz ravnotežja; sesedla se je in bila je vsa iz sebe od jeze.

"Odpusti mi, dragica! Hotel sem ti pokazati, da je tvoje zadržanje nepriravno. Ni baš ljubko, če padeš vznak—zato se varuj takega držanja, in—"

Toda nevihta, ki je izbruhnila iz nje, mi je onemogočila nadaljnje govorjenje. Nazadnje sva legla s hrbtom proti hrbtu ter tvorila raztrgan X...

Zjutraj sva se pobotala. Polnila je košare z novo pridobljenimi dragocenostmi.

Bil sem vesel, da jo vidim tako elegantno. Njena fina irska pamet se je znala okoristiti z mojimi opombami, čeprav so jo sprva spravile v strašno jezo, ki ni bila nič manj irska kakor njena pamet.

Ko je bila vožnja po železnici za nama, sva zjutrekovala zgoraj v O'Conorjevi prodajalnici in Hannah je s tiho radostjo uživala komplimente svojega svaka ter očitno Madgino zavist.

Razkazovala je in spet spravljala v košare, izginjala v Madgini sobi ter prihajala spet v novi toaleti.

"Krasno!" je strokovnjaško otipaval blago ter se z vidnim veseljem trudil ugeniti prave cene. Med tem je pribežal od vseh zapuščen Angus O'Conor, ki je bil iste starosti kot Baby Lucy, v moje okrilje. Splezal mi je na rame, izvlekel mojo uro iz žepa, da bi jo slišal tiktakati, in preiskal mi je vse žepa, če sem prinesel zanj kakih sladkarij. Z bonboni si je zamazal obrazek in brisal si je roke z groznimi vzkliki radosti ob novih prevlekah pohištva.

"Kaj pa Baby Lucy?" sem vprašal Hanno.

"Good gracious, popolnoma sem pozabila nanjo." Žena, ki nikdar ni bila koketna, je mahoma postala tako koketna, da je pri tem pozabila na svoje dete. Podražil sem jo. Maščevala se mi je z neprijaznim odgovorom. Mesto da bi se prerekala, sem dejal:

"Obleke so lepe, toda poglavito si pozabila."

"Kaj pa?"
"Lepo perilo!"
"Oh, tega nihče ne vidi!"
Tedaj sem le skomiznil z rameni in odšel v hlev, da naprežem ponija.

Toda tudi moj poslednji nasvet ni ostal brez učinka. Prosil me je, naj priložim ček v pismo, naslovljeno na Th. Eaton & C., s katerim je naročila nekaj garnitur finega perila. Prej me je še natančno izprašala, in ko sem se izjavil za belo perilo, je barvaste postavke črtala iz seznama. Francoški okus je zmagal.

Lepa sprava je vladala doma. Še več! Postal sem predmet njene posebne pozornosti. Še celo moj rojstni dan ni šel neopažen mimo—in prejel sem v svoje presenečenje krasno izdajo Tristrama Shandya. Izbero je oskrbel seveda Archer. V ljubki zadregi mi je to priznala. Nihče mi ni več očital mojega pohajanja po hosti in ko sem se vračal, sem našel s cvetjem okrašeno mizo, nekaj, česar pri vsem trudu prej nisem mogel doseči. Vse to sem občutil kot nekak izraz hvaležnosti za nakup v Winnipegu in to me je nepopisno ganilo.

Zopet jesen, zopet ljubljena simfonija v zlatu in bakru, petju ptic selivk in kratki solo zahajajočega solca... potem je nastopila nedolžna krasota zime.

Bilo je v prvih zimskih dneh, baš ko je zapadel nov sneg, v katerega so živali zapisale zelo neprevidno premnoge skrivnosti, sem nekega rdečkasto sojnega jutra zapustil svojo hišo, da ustrelim srnjaka.

Komaj sem imel četrto milje za seboj, ko sem zavil okrog skupine dreves in sem stal okoli proti očesu z Archerjem. Rdečelasec je držal 30x30 karabinko v roki, ki sem jo poznal. Prišel je v gozd z istim namenom kakor jaz ter mi je predlegal, da greva skupaj na lov.

Hočem se spominjati, kako je bilo natančno...

Sledila sva sledu močnega srnjaka. Vodila naju je vzdolž ob robu malega močvirja, čigar pas iz bičevja se je v svetlobi lesketal kakor zastava orientalskih žezel... Opozoril sem Archerja, da mora biti žival čvrst srnjak, ker je bila sled v obliki srca globoka in spredaj točno zaznamovana. Med močvirjem in šumo sva tako hodila po ozki progii nizdol, vedno v isti smeri. Imela sva že lep kos poti pred seboj, preden bo potreba napraviti načrt za lov. Spominjam se, da sem dejal Archerju, da bo pri sedanji usmerjenosti vetra in prijetni temperaturi stala živalca nekeje zadaj za peščeni sipinami na kaki solčni jasi... Pihal je nežen, skoraj mlačen vzhodni veter in kljub majnim oblekam nama je začelo postajati vroče.

Sledila sva torej sledu, pušila brezskrbno pipe in se poglasno pomenkovala; ne da bi naju zmotila prirejska kokoš, ki je visoko letela. Pripovedoval sem svojemu spremljevalcu o življenju gozda in o skrivnostih njegovega živalskega sveta, pojasnjeval sem mu "zakaj" je marsikatera stvar taka in taka, o ulogi, ki jo igra strah pri ohranjanju ras ter o globljem vzroku vzporednosti in pomešanosti med krasnimi in groznimi, med slastjo in okrutnostjo, med življenjem in smrtjo, ki vlada v prirodi. Govoril sem mu o tistem velikem dihajočem ritmu, v katerem se živ-

ljenje in smrt v neprestanem spovarčanju držita tesno v objemu ter se medsebojno izmenjujeta v pretežju sil. Taka je priroda, da te hkrati navduši in strahuje. Čim smo ušli samovoljno izumetičenim življenjskim oblikam civilizacije, stopimo v svet, ki pozna le zakone uboja in ljubezni, postave, o katerih ni mogoče reči, katera izmed obeh je usodnejša. Z napeto pozornostjo je Archer sledil mojim izjavam, v kateri bi morda človek sploh ne smel preveč globoko siliti.

Tako sva prišla do kraja, kjer se je bil srnjak pasel. Prokoroval sem, da zdaj ne more biti daleč. Višina, v kateri so bili odgriznjeni lanski, kljub mrazu še nežni poganki, nama je potrjevala, da imava opravka z močno živaljo... Naletela sva tudi na sveže odpadke v okroglih kupčkih... To je spet govorilo, da sva na sledu srnjaka, ker leže pri srni bolj raztreseno... Nekoliko dalje je žival poskušala s tekanjem križem kražem zabrisati svojo sled oziroma zapeljati zasledovalca v napačno smer. Svetoval sem Archerju, naj mirno popuši svojo pipo do kraja, a jaz bom med tem napravil lovski načrt po indijanskem načinu.

"Poglejte. Veter piha od zapada. Torej se morava držati kolikor mogoče vzhodno od srnjaka. Verjetno je, da je žival tu prav v bližini. Najprej napraviva torej velik lok. Če ne pelje sled nikoder iz kroga, se nahaja žival še notri. Potem nama ni treba drugega, ko da se približava pod okriljem vetra."

Preden je potekla ena ura, sva imela srnjaka v razmeroma tesnem prostoru. Tedaj sem se izročil popolnoma svojemu nagonu in oprezoval v zapadno smer, skozi vrsto malih jas, v katerih sem domneval zaslediti srnjaka. Archer je korakal na moji levi, nekaj korakov za menoj. Komaj sva napravila kakih dvesto korakov, ko sva ugledala za neko vrbo srnjaka, ki je kmalu udaril v beg. Hitro sem nastavljal puško, in med četrtim skokom, ko je dosegel najvišjo točko, sem nameril med stisnene sprednje noge in sprožil. Kroglja je zadela, kakor sem predvideval v glavo, in videl sem, kako se je dvignila zadnja noga; nato je padel, prekopicavši se kakor zajec, težko na svoje rogovje. Desno in levo od rjavega madeža je škropnil sneg. Ne da bi se brigal za Archerja, sem šel naprej, da se lotim srnjaka kakor je pač lovska navada. V hipu, ko sem sklonjen čezenj, z naglim urezom odprl srnjaku vrat, je švignila kroglja kakor razkačena čebela zraven moje glave.

Hipoma sem stal pokonci in se ozrl. Petnajst korakov od mene je stal Archer s potrtnim obrazom in si dajal opravka s svojo karabinko. Takoj sem nameril nanj. Tedaj je izpustil orožje.

"Pojdite deset korakov nazaj!" sem ukazal. "Šel je." "Stoj!" Čutil sem mrzel pot pot pazduho. Zona me je spreletela po hrbtu. Moral sem si delati silo, da ga nisem upihnil. Mračen in počasni sem korakal naprej. Ko sem prišel do karabinke, sem skušal zabrisati iz sledov v snegu, kaj se je bilo zgodilo. Ni bilo nobene veje, ki bi bila utegnila po nesreči sprožiti puško. Povrh tega stali Archerjevi nogi pri streljanju v predpisanem kotu. Nazadnje tudi njegov preplašeni obraz ni dopuščal nobenega dvoma. Baraba je streljal name. Skoraj gotovo se mu je nenadoma zmešalo.

"Archer!" sem zavpil nanj. "Ne genite se z mesta! Repustite meni skrb za karabinko... Tako! In zdaj se vrnite po isti poti, po kateri sva prišla. Napravili mi boste veselje, da boste hodili pred menoj..."

Toda za božjo voljo, povejte mi zakaj neki ste me hoteli ubiti?" Ni dal odgovora. Niti toliko, da bi zatajil, da me je nameraval umoriti. Nobene besede o kesanju.—Toda s tem vprašanjem je nikakor ni bilo rešeno. Zakaj je Archer poskušal mene ubiti? En sam odgovor je bil na to: nenadoma se mu je moralo zmešati.

Razmotrival sem in ga pri tem pozorno opazoval. Na mestu, kjer sta se najina pota ločila, sem mu ukazal, naj gre domov. Krenil sem proti svojemu domu in v levi roki sem nosil njegovo orožje, karabinko, ki bi me bila pred nekaj minutami za las spravila ob življenje.

Da sta mi bila roka in rokav krvava od srnjaka, skoraj nisem opazil.

Ne vem zakaj, a čim bliže sem bil svoji hiši, tem bolj sem izgubljal svoje ravnodušje, ki se je bilo v mojem neštetim nevarnostim izpostavljenem življenju udomačilo ter mi pomagalo tudi preko tega strašnega dogodka. Moji živali so mi odpovedali in začel sem se tresti po vsem životu. Z vso silo sem se obvladoval... Potem sem si skušal predstavljati, kaj bi bilo, če bi me bil Archer zadel... Saj mnogo ni manjkalo. Le mala majcena nespretnost ali razburjenje, ali celo le kak nepreviden moj vzgib pri rezanju srnjaka... Če bi bil zadel, bi bil padel prav čez žival... Le malenkost poznejši aranžma v snegu bi bil potreben, da bi se komisiji nudil prizor lovske nesreče... Archer bi bil prisegel na sveto pismo, da sem stal v črti še živeče živali, ne da bi me bil videl... Zadostovalo bi bilo, da bi napravil lok, da bi prevaril ogledovalca, češ, da se je približal z druge strani, pa da bi prenesel moje truplo za nekaj korakov v stran... Spet bi imeli časopisi priliko razpravljati o priljubljenem predmetu: o nevarnosti lova, če sta udeležena. Že sem v duhu videl našlov: "Smrtna nezgoda francoskega farmerja na lovu" in podnaslov bi se glasil v zavestni ironiji: "Nosil je rjavo lovsko opravo in tovariš ga je zamenjal z jelenom." Na to sem moral misliti, ko sem odpahnil dveri.

"Archer je streljal name!" sem zaklical, ko sem vstopil. "Evo njegove karabinke." S to besedo sem zalučil orožje s svojo okrvavljeno roko v kot. Hannah se je zastrmela v mojo roko, ki je bila omadeževana s strjeno krvjo. Oči so se ji razširile, pobledele je, opotekla se, tiho zajčala in se težko zgrudila. Obležala je na mestu. Treba ji je bilo pomagati. Baby Lucy je bruhnila v žalostno tuljenje. Kje je voda? Kis? Cognac?...

Prišla je k sebi in rekla z ugašajočim glasom: "Ubil si ga, sovražim te." To mi je za hip vzelo besedo, nekaj me je davilo v grlu. Da pridem do sape, sem si z nervoznimi prsti odtrgal gumbe od svoje srajce in vrgel ovratno ruoto raz sebe. Potem sem skušal — dolgi lasje so mi viseli čez čelo in oči — tolmačiti: "Toda... lju... lju... ljuba..." "Ne kliči me več tako..." "Archer je vendar streljal name..." "... Lažeš!" Iz njenega glasu je kipelovo sovraštvo in njen kazalec me je obotoževal. "Ubil si edinega moža, ki sem ga kdaj ljubila, edinega, ki ga ljubim." Da! To mi je zalučila v obraz. Zdaj, zdaj sem misli, se bo zemlja odprla in me požrla. Ob-

molnil sem kakor obtoženec, kateremu je dokazana krivda. Nisem našel odgovora na ta očitek, da si bi se bil mogel otresti z eno samo besedo. Vse to mi je postalo brezpomembno spricho strašnega priznanja, ki ji ga je izvalila pravkar njena obupna bol. Archer! Naj bo! Toda jaz, jaz! Vse moje življenje se je razušilo in ob ušesa mi je udarjalo njeno ihteče jecljanje: "Tako je bil dober z menoj... on... vrnil... vse to... trpela sem... mrtev! Ti si ga ubil!... Nikdar... niti ene nežne besede... Pekel... življenje s teboj... on me je tolažil... bil dober... ti si ga ubil... zaradi mene... sovražim te!"

Komaj da sem opazil, da so se ji spet začele obračati oči in da jo je spet obšla nezavest... Baby Lucy je zaslutila, da se nad njeno glavo odigrava drama. Sesala je svoj prstek in ni vedela, za katero stran bi se zavzela. Nazadnje je našla jokane zavetje ob mojih nogah.

Tedaj je spravil nov napad srda Hanno pokonci. Strastno mi je ugrabila dete.

"Ne dotikaj se ga, morilca!" je zarohnela nad njo. "Ubil te bo, mene bo ubil, kakor je ubil moža, ki je bil boljši od njega." Bodeča bolečina v srcu ni hotela prenehati. A počasni sem dobil spet oblast nad seboj in sem dejal:

"Lasa mu nisem skrivil, temu... temu... človeku... Pustil sem ga živeti, le orožje sem mu vzel iz rok, potem, ko me je hotel umoriti... Pojdita, radi mene, skupaj kamor hočeta..." Odšel sem in zaloputnil vrata za seboj.

Zunaj sem trezno premislil položaj. Torej me Archer in Hanna varata!... Od kdaj neki se to dogaja?... Od časa velikih nakupov v Winnipegu!... Zame zanemarjena, za onega pa koketna in elegantna!... In jaz, norec, sem ji še navete dajal — presneto spačen mi je zvenel moj grohot v ušesih. Potem je sledil čas nepričakovane pozornosti z njene strani, ki sem jo tolmačil kot hvaležnost...! Stara pesem!... Da, stara, prastara pesem... večna prevara, z večno istimi, preprostimi sredstvi... O Bog, kako smo moški včasih neumni!

Da! Prevaran! Toda noben srd ni vstajal v meni. Opazoval sem se z radovednostjo, kakor opazujemo zanimiv predmet... Prevaran!... Zakaj se nisem razljutil?... So ljudje, ki v takih primerih ubijajo ali izvršijo samoumor... Toda ostru bolečina, ki me je bodla v srcu, ni hotela prenehati.

... Čudno, ko sem bil v smrti nevatnosti, sem bil vedno močot dejanja... Zdaj sem bil negotov!... Kaj mi je storiti?... Eno samo mi je bilo docela jasno: da je ta položaj nevzdr.

Hiša na ogled

Oglejte si novo in moderno hišo na 18515 Keewanne Ave. (zadaj za pošto). Odprta vsaki dan od 9. zjutraj do 10. zvečer. Delo slovenkega stavbenika August Kaušeka. (x)

PRIPOROČILO!

Slovenska trgovina z vso opravo za moške, ženske in otroke. Se priporoča za obilen poset. Blago najbolje vrste.

P. USAY

783 E. 185th Street

VSAKO STAVBINSKO DELO

malo ali veliko, nova poslopja, popravila ali predelavanja, vam napravi v vaše zadovoljstvo in po zmerani ceni izkušeni in zanesljivi SLOVENSKI STAVBENIK

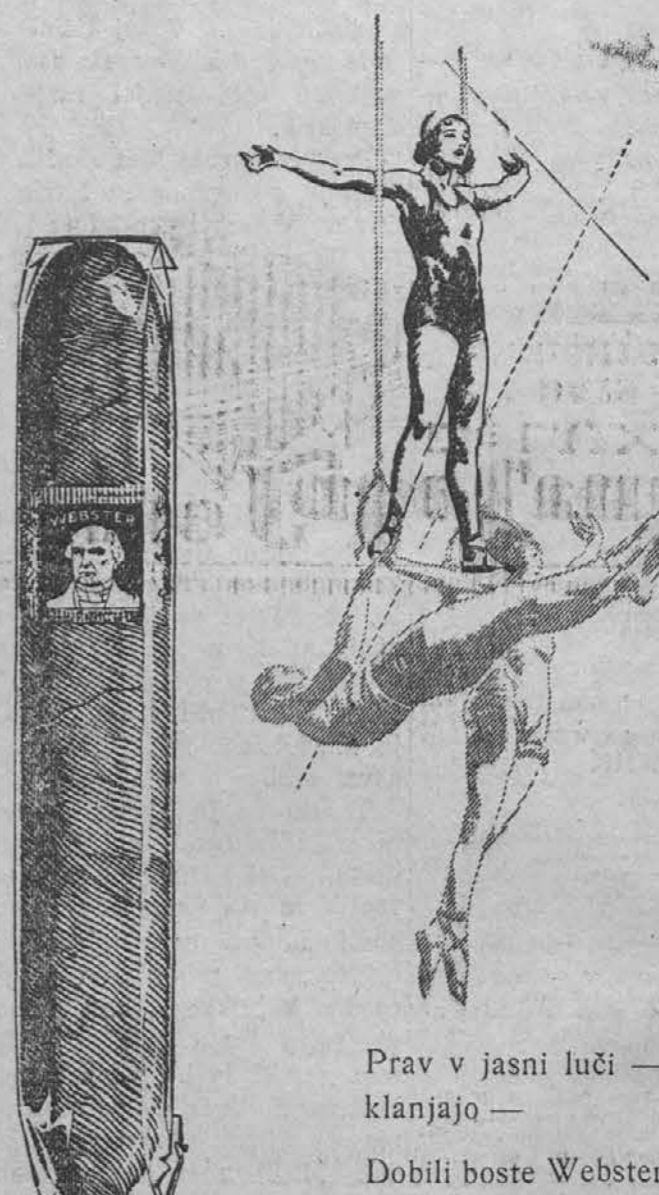
ANTON SATKOVIČ

15810 Parkgrove Ave.

Tel. KEnmore 2847-J

žen. Oj tužno življenje!... Da!... Toda zdaj velja postaviti se v boj... Ali mi ni do zdaj nečesa manjkalo — čustva izrazitega boja?... Mar sem do danes vedel, kdo je zmagovalec, kdo premaganec?... Danes vem... Prej se je izogibala odkritemu boju. A kako je vendar vse to prišlo?... Najprej... hočem se vsega natančno domisliti... (Dalje prihodnjič).

Spredaj in v sredini

Prav v jasni luči — se vam klanjajo —

Dobili boste Webster's "spredaj v sredini" v izložbi, ker se dobro predstavljajo.

in tobak, vseskozi in izvrstno narejene.

za poskušnjo poskusite

Webster
Cigarettes 10¢
in več do petindvajset centov

The Baer Wolf Co. Cleveland, O.

Naznanilo

Čenjenim gospodinjam naznanjam, da sem cene na groceriji znižal tako, da sedaj lahko kupite pri nas za isto cenq kot v chain stores.

Se priporočam za obilen obisk.

Frank Leskovic

6303 Glass Ave.

1930 Lake Cruise DeLUXE

5 DAYS 5 NIGHTS

PLAN YOUR VACATION to leave from Cleveland, September 8th; returning Saturday, September 13th.

Cruise includes Lake Erie, the Detroit River, Lake St. Clair, the St. Clair River, Lake Huron, beautiful St. Marys River and Lake Michigan.

Stop-overs at the famous "Soo" Locks, with sightseeing trips to Chicago and Mackinac Island. Wonderful scenery. Endless entertainment. Excellent meals.

All expense, including fare, meals, stateroom accommodations and sightseeing trips... From Cleveland, only \$75.00

Ask your Tourist Agent or write us for free special C & B Line Cruise De Luxe Folder

The Cleveland and Buffalo Transit Co. E. 9th Street Pier... Cleveland, Ohio Daily Steamer Service between Cleveland and Buffalo, also Cleveland and Ft. Stanley, Canada

All Expense \$75